

พระเจ้าอะเล็กซานเดอร์มหาราช จักรพรรดิผู้รุกรบชนะไปครึ่งค่อนโลก ก่อนจะสิ้นพระชนม์ได้โปรดให้ข้าราชการบริพารเข้าเฝ้าโดยรับสั่งให้ทำพินัยกรรมเป็นปรีศนาธรรม 3 ข้อ คือ...

1. ในงานศพของข้าพเจ้า ขอให้นายแพทย์เป็นผู้แบกโลงศพ
2. ขอให้นำเอาทรัพย์สินสมบัติประดามีที่ข้าพเจ้าไปตีชิงมาได้จากบ้านน้อยเมืองใหญ่ทั้งหมด หว่านโปรยตลอดเส้นทางที่แห่ศพข้าพเจ้าไปยังเชิงตะกอน
3. ขอให้เอามือของข้าพเจ้าไผ่ล่อออกมานอกโลงทั้งสองข้างในอิริยาบถแบ่มือ

=====

เมื่อมหาดเล็กได้อินดงันนั้นก็สงสัย จึงทูลถามถึงเหตุผล พระองค์ก็ทรงอธิบายว่า...

- ประการแรก

ที่เราขอให้แพทย์เป็นผู้แบกโลงศพของเรานั้น ก็เพราะเราต้องการจะบอกอนุชนรุ่นหลังว่า

‘สุขภาพเป็นสิ่งที่เราจะต้องดูแลเอง ต่อให้มีหมอเทวดาเป็นหมอประจำตัว สุดท้ายก็ไม่มีหมอคนไหนยื้อชีวิตของท่านไว้ได้’

ดังนั้น...โปรดอย่าวางใจว่ามีหมอที่ดีที่สุดอยู่ใกล้มือ การดูแลสุขภาพเป็นเรื่องของเราทุกคน เราจะต้องลุกขึ้นมาตระหนักรู้ แล้วดูแลอย่างดีที่สุดก่อนจะถึงมือหมอ

(Note : ตอนที่พระองค์สิ้นพระชนม์ มีพระชันษาแค่ 33 เท่านั้น... เพราะมัวแต่รบทัพจับศึก ไม่ได้ดูแลสุขภาพ เก่งแค่ไหนก็อายุไม่ยืน)

- ประการที่สอง

ที่เราให้ว่านโพรทรีพียสันประดามีที่เราไปตีเอามาได้จากบ้านน้อยเมืองใหญ่ครั้งก่อนโลกนั้น ก็เพื่อจะเตือนคนที่อยู่ข้างหลังว่า...

‘ทรัพย์สินทั้งหลายนั้น สุดท้ายต้องส่งคืนโลกหมด ครอบครองไว้ไม่ได้ สรรพสิ่งคือของใช้ อย่าเข้าใจว่าเป็นของฉัน’

ฉะนั้น... หาเท่าที่จำเป็นจะต้องใช้ อย่าครอบครองมากมายจนกองสูงดังภูเขาเลากา เพราะวันหนึ่งก็ต้องทิ้งสิ่งนั้นไปทั้งหมด

อย่าทำตัวเป็นพวกบ้าหอบฟาง หาเงินหาทองมาสะสม เสมือนหนึ่งตัวเองจะมีอายุอยู่กินอยู่ใช้ไปสักแปดหมื่นสี่พันปี ทั้ง ๆ ที่ในความจริงมนุษย์เราทั้งหลายอายุเฉลี่ยเต็มทีแค่ 100 ปีเท่านั้น

เราจึงไม่ควรจะหมกมุ่น ไม่ควรจะมัวเมา ตกเป็นทาสของ 'ยศ-ทรัพย์-อำนาจ' จนหลงลืมแก่นสารที่แท้จริงของชีวิต

=====

• ประการที่สาม

ที่ให้เอามือของเราแบออกไปนอกโลงศพนั้นก็เพื่อที่จะบอกว่า...

เมื่อตอนที่เรากเกิดมานั้น เราร้องไห้จ้าและกำมือแน่น หมายมั่นปั้นมือว่าจะครอบครองทุกสิ่งทุกอย่าง กำโน่น กำนี้ สารพัดที่จะกำ ยศก็กำ ทรัพย์ก็กำ อำนาจก็กำ กิน กาม เกียรติ เรากำทุกสิ่ง ครอบงำเอาไว้ทั้งหมดทั้งสิ้น

แต่ท้ายที่สุด... ชั้นแต่ลมหายใจซึ่งบางเบาที่สุดและแทบไม่กินพื้นที่ ก็ไม่มีใครก้ำเอาไว้ได้ สุดท้ายก็ต้องแบ ต้องปล่อย

(ถึงเราไม่ปล่อย ธรรมชาติก็จะทำให้เราปล่อยโดยอัตโนมัติ ฉะนั้น... เมื่อยังมีชีวิตอยู่ แทนที่จะกำจั้นแน่น จงแบ่งซะ แบ่งซะ แบ่งซะ ให้ซะ แล้วบุญกุศลเหล่านั้นจะเป็นทรัพย์สมบัติติดตัวเราไป)

พวกสุเจ้า และที่อ้างว่า จบการศึกษาสูง หรือชนชั้นสูง พวกสุเจ้า ก็กินข้าว ไม่ได้กินเหล้า พวกสุเจ้าก็ตาย เหตุฉะไหน ถึงเอาเปรียบ คนที่ด้อยกว่า ทางฐานะ ทางเศรษฐกิจ หรืออาชีพ

และเวรกรรม บาปอันมหันต์จะมาเยือน พวกเหล่านี้

• บทสรุป

พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า... ถ้าไฟไหม้บ้าน ทรัพย์สิ่งใดที่เจ้าของหยิบฉวยวิ่งหนีออกจากบ้านที่ไฟกำลังไหม้ นั่นคือ 'ทรัพย์สินที่แท้จริง' ของเขา

ส่วนทรัพย์สินมากมายที่กองอยู่ในบ้านแล้วขนออกมาไม่ได้ จะต้องถูกไฟไหม้ทั้งหมด

ฉันใดก็ฉันนั้น... ก่อนที่เราจะตายทรัพย์สินทั้งหมดที่เราไม่เคยนำมาแปรรูป ไม่เคย `เปลี่ยนทุนเป็นธรรม' เลย ทรัพย์สินเหล่านั้นจะสูญเปล่าเหมือนทรัพย์สินที่ถูกไฟไหม้

ปรีชาธรรมจากพระเจ้าอะเล็กซานเดอร์มหาราช ทั้ง 3 ประการนี้ สอดคล้องกับธรรมะเรื่อง “สัพเพ อัมมา นาลัง อภินิเวสายะ” ...

ธรรมทั้งหลายทั้งปวงอันบุคคลไม่ควร ยึด-ติด-มั่น สลายชนชั้น ให้มองมนุษย์ เท่าเทียมกัน เพราะที่สุด ต้องตายกันหมด เพราะฉะนั้น ต้องเมตตา เอื้ออาทร ทำดีต่อกัน ละชั่ว กระทำความดี ทำจิตใจให้ผ่องใส

Credit : พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ประยุทธ ปยุตโต)